

Raad
voor
Vreemdelingen-
betwistingen

Arrest

nr. 187 482 van 23 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat H.-P.R. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 20 mei 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 mei 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken trof op 15 september 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Verzoekster diende op 8 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 9 december 2008 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij aan verzoekster een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Verzoekster diende op 27 juli 2010 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 7 april 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 21 februari 2017 (RvV 21 februari 2017, nr. 182 513).

1.7. Verzoekster diende op 27 februari 2013 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 november 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoekster tegen deze beslissingen indiende, werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 13 december 2016 (RvV 13 december 2016, nr. 179 264).

1.9. Verzoekster werd op 16 mei 2017 geïnterpelleerd door de politie

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 mei 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw:

naam: K.(...)

voornaam: J.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene kreeg tijdens haar verblijf in België meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03/11/2015 dat haar betekend werd op 25/11/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend. Betrokkene werd door Brussel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2006 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) We kunnen echter niet ontkennen dat betrokkene een privé- en familiaal leven opbouwde in België gedurende de laatste 11 jaar. Ze spreekt Frans (één van de landstalen), heeft een netwerk van sociale contacten ontwikkeld, is werkwillig en zou een actief lid zijn van een kerkgemeenschap (volgens haar laatste aanvraag op basis van artikel 9bis althans). Bovendien, in diezelfde aanvraag op basis van artikel 9bis is er sprake van een Belgische dame waarmee zij toen samenwoonde, T.(...) T.(...) (°(...)) en met wie zij een familiale cel vormde.

Een repatriëring naar Congo betekent dat haar privéleven op Belgische bodem beëindigd zal worden. Toch, aangezien betrokkene één van de landstalen spreekt (Frans), ze werkwillig is en ook het grootste deel van haar leven in Congo doorbracht, is het niet onwaarschijnlijk dat zij vrij snel opnieuw een privéleven in Congo zal opbouwen. Bovendien, in haar asielaanvraag verklaarde betrokkene dat zij 4 kinderen heeft, die mogelijk allemaal nog in Congo gebleven zijn. Betrokkene zou ook nog andere familieleden in Congo hebben wonen. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent in dit geval dus ook een mogelijke hereniging met haar familie. Wat haar sociale contacten in België betreft, en meer bepaald met hogergenoemde T.(...) T.(...), waarmee betrokkene zeer goed bevriend zou zijn, deze kan ze in eerste instantie via de moderne communicatiemiddelen onderhouden. Bovendien kan zij steeds via de Belgische vertegenwoordiging in Congo de nodige procedures opstarten om op een legale manier naar België terug te komen indien zij dat wenst. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Zij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om haar vrienden in België te komen bezoeken, in overeenkomst met de vigerende bepalingen ter zake. Van een inbreuk op artikel 8 van het

EVRM is bijgevolg in geen enkel opzicht sprake.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene diende een (1) asielaanvraag in, namelijk op 24/05/2006. Deze aanvraag werd geweigerd en de beslissing werd betekend aan betrokkene. Er is geen schending van artikel 3 EVRM.

Betrokkene diende een (1) aanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980, namelijk op 08/09/2008. Deze aanvraag werd niet behandeld omdat niet werd voldaan aan de vereisten. De beslissing werd betekend aan betrokkene.

Betrokkene diende vier (4) aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, namelijk op 15/05/2009, 15/02/2010, 27/08/2010 en op 27/02/2013. Drie aanvragen werden geweigerd en een aanvraag kon niet in overweging genomen worden wegens de afwezigheid van een adres. De beslissingen van weigering werden betekend aan betrokkene.

Betrokkene kreeg tijdens haar verblijf in België meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03/11/2015 dat haar betekend werd op 25/11/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend. Betrokkene werd door Brussel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2006 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) We kunnen echter niet ontkennen dat betrokkene een privé- en familiaal leven opbouwde in België gedurende de laatste 11 jaar. Ze spreekt Frans (één van de landstalen), heeft een netwerk van sociale contacten ontwikkeld, is werkwilleg en zou een actief lid zijn van een kerkgemeenschap (volgens haar laatste aanvraag op basis van artikel 9bis althans). Bovendien, in diezelfde aanvraag op basis van artikel 9bis is er sprake van een Belgische dame waarmee zij toen samenwoonde, T.(...) T.(...) (°(...)) en met wie zij een familiale cel vormde.

Een repatriëring naar Congo betekent dat haar privéleven op Belgische bodem beëindigd zal worden. Toch, aangezien betrokkene één van de landstalen spreekt (Frans), ze werkwilleg is en ook het grootste deel van haar leven in Congo doorbracht, is het niet onwaarschijnlijk dat zij vrij snel opnieuw een privéleven in Congo zal opbouwen. Bovendien, in haar asielaanvraag verklaarde betrokkene dat zij 4 kinderen heeft, die mogelijk allemaal nog in Congo gebleven zijn. Betrokkene zou ook nog andere familieleden in Congo hebben wonen. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent in dit geval dus ook een mogelijke hereniging met haar familie. Wat haar sociale contacten in België betreft, en meerbepaald met hogergenoemde T.(...) T.(...), waarmee betrokkene zeer goed bevriend zou zijn, deze kan ze in eerste instantie via de moderne communicatiemiddelen onderhouden. Bovendien kan zij steeds via de Belgische vertegenwoordiging in Congo de nodige procedures opstarten om op een legale manier naar België terug te komen indien zij dat wenst. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Zij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om haar vrienden in België te komen bezoeken, in overeenkomst met de vigerende bepalingen ter zake. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg in geen enkel opzicht sprake.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene kreeg tijdens haar verblijf in België meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03/11/2015 dat haar betekend werd op 25/11/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend. Betrokkene werd door Brussel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2006 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07,

Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) We kunnen echter niet ontkennen dat betrokkene een privé- en familiaal leven opbouwde in België gedurende de laatste 11 jaar. Ze spreekt Frans (één van de landstalen), heeft een netwerk van sociale contacten ontwikkeld, is werkwillig en zou een actief lid zijn van een kerkgemeenschap (volgens haar laatste aanvraag op basis van artikel 9bis althans). Bovendien, in diezelfde aanvraag op basis van artikel 9bis is er sprake van een Belgische dame waarmee zij toen samenwoonde, T.(...) T.(...) (°(...)) en met wie zij een familiale cel vormde. Een repatriëring naar Congo betekent dat haar privéleven op Belgische bodem beëindigd zal worden. Toch, aangezien betrokkene één van de landstalen spreekt (Frans), ze werkwillig is en ook het grootste deel van haar leven in Congo doorbracht, is het niet onwaarschijnlijk dat zij vrij snel opnieuw een privéleven in Congo zal opbouwen. Bovendien, in haar asielaanvraag verklaarde betrokkene dat zij 4 kinderen heeft, die mogelijk allemaal nog in Congo gebleven zijn. Betrokkene zou ook nog andere familieleden in Congo hebben wonen. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent in dit geval dus ook een mogelijke hereniging met haar familie. Wat haar sociale contacten in België betreft, en meer bepaald met hogergenoemde TIPETBA Tambwe, waarmee betrokkene zeer goed bevriend zou zijn, deze kan ze in eerste instantie via de moderne communicatiemiddelen onderhouden. Bovendien kan zij steeds via de Belgische vertegenwoordiging in Congo de nodige procedures opstarten om op een legale manier naar België terug te komen indien zij dat wenst. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Zij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om haar vrienden in België te komen bezoeken, in overeenkomst met de vigerende bepalingen ter zake. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg in geen enkel opzicht sprake.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. N.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de PZ POLBRU/Laken en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, K.(...), J.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 16/05/2017."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster doet in haar verzoekschrift een keuze voor de Franse taal.

2.2. De Raad merkt op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.3. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v^o Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). De beslissing werd in het Nederlands opgesteld en kennisgegeven te Laken, waardoor de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad dient te worden gehanteerd.

2.4. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij in haar eerste middel van haar verzoekschrift betoogt dat artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken) *in casu* toepasselijk zou zijn. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel is, die geenszins een antwoord biedt op enigerlei aanvraag vanwege verzoekster waarbij deze zich van een bepaalde taal zou hebben bediend, zodat de verwijzing naar artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken niet dienstig is en het middel op dit punt juridische grondslag mist.

2.5. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de beslissingen ter kennis zijn gebracht te Laken in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Conform artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken dient de verwerende partij als centrale dienst, zich in haar betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, te gedragen naar artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling:

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied.”

Uit een samenlezing van de voorgaande bepalingen blijkt dat de beslissing “in binnendienst” overeenkomstig artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, dient te worden getroffen in de taal die bepaald wordt door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel diens hoofdtaal (cf. RvS 12 november 1968, nr. 13.208). Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat mevr. L. N., die zich van het Nederlands heeft bediend, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissingen werden derhalve op wettige wijze in het Nederlands genomen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De verzoekster is op dit ogenblik beperkt van haar vrijheid, met het doel te worden verwijderd. Ze riskeert dus zeer snel verwijderd te worden. Het is duidelijk dat de schorsing van de uitvoering van deze verwijdering volgens de gewone procedure van verwijdering, te laat zal tussenkomen en dus geen werking zal kunnen hebben.

Om redenen dat de tegenpartij heeft besloten verzoekster terug te sturen naar de grens en dat ze haar hiervoor hebben opgesloten in een gesloten centrum, is de verzoekster overtuigd dat deze imminente verwijdering het huidige verzoek in zeer dringend geval vereist.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 16 mei 2017 van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op haar terugleiding, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“2. Betreffende de omstandigheden van de asielaanvrager terug gestuurd naar Congo (RD Congo) en van de huidige situatie op het vlak van de veiligheid;

Overwegende dat het verslag van de ONG Unsafe Return dat in januari 2012 verscheen, de verklaringen van de Britse regering in twijfel trekt, die beweerden dat de asielaanvragers in Congo veilig zijn;

In het rapport genaamd “Verwijdering van Congolese de asielaanvragers”, spreekt Catherine Ramos van de ervaring van 17 Congolezen die terug gestuurd werden in RD Congo, die slechte behandelingen hebben meegemaakt van bij hun aankomst aan de luchthaven van N’djili in Kinshasa: vast houding, afpersing, diefstal, agressie en voor anderen seksuele misbruik. Beschouwt als “verraders” omdat ze

asiel hebben gevraagd in het buitenland, worden ze aldus zo behandeld. Ook indien ze de luchthaven probleemloos kunnen verlaten, lopen ze het risico op elk ogenblik te worden gearresteerd.

<http://afrique.kongotimes.info/mobile/rdc/diaspora/3716-congo-asile-congolais-refoules-angleterre-maltraites-kinshasa.html>

Dat een ander verslag van de Congolese media spreekt over de onmenselijke en vernederende behandelingen en alle asielzoekers die terug worden gestuurd, vooral diegene die een asielaanvraag hebben geprobeerd in Europe of in een ander Afrikaans land. Het geval voor Congolezen teruggestuurd uit Zuid Afrika, is voldoende opvallend om deze beweringen te bevestigen.

http://www.7sur7.cd/index.php?option=com_content&view=article&id=33803:-alors-que-la-rdc-est-en-guerre-et-en-pleine-crise-post-electorale-un-charter-ramene-des-congolais-expulses-par-londres&catid=35:la-tempe

Het is ook van belang te vermelden dat de verwijderde asielaanvragers het meest in gevaar zijn aangezien ze door de Congolese autoriteiten worden gezien als vijanden van de heersende regering, die ze aldus moeten uitschakelen. Ook worden deze mensen die terug worden gestuurd naar Congo in quarantaine geplaatst in een gevangenis. Vervolgens worden ze doorgestuurd naar Makala of Lumubashi, in Katanga.

Dat uit voorgaande blijkt dat er geen twijfel is dat bij haar terugkomst de verzoekster vervolgingen riskeert of ernstige aantastingen in de zin van het verdrag.

Zeker in het huidige politieke -en veiligheidsklimaat.

Inderdaad zegt de CENCO dat ze ongerust zijn over de veiligheidssituatie en over de schendingen op de mensenrechten in RDC, meer bepaald in centraal Kasaï, volgens de beweringen van de secretaris generaal van deze structuur, l'abbé Donation Nshale. In een verklaring van vrijdag 21 april en uit het boek van Thimotheus in de Bijbel, met als titel « Proclame la parole, insiste à temps et contretemps, réfute, menace, exhorte, avec une patience inlassable et le souci d'instruire » de Piores eisen een apart en objectief onderzoek, om de verantwoordelijkheid te bepalen.

<http://www.radiookapi.net/2017/04/22/actualite/politique/rdc-la-cenco-sinquiete-de-la-situation-securitaire-et-de-violation>

http://fr.africatime.com/republique_democratique_du_congo/republique_democratique_du_congo

Dat het onderzoek van de verwerende partij aldus betreurenswaardig is in de mate waarin ze ongegrond is en dat ze het beginsel van behoorlijk bestuur aantast.

Dat ze misbruik heeft gemaakt van een bevoegdheidsoverschrijding in da mate waarin ze een duidelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Een mogelijke terugkeer in deze omstandigheden, zal met zekerheid verzoekster blootstellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen en vormt een schending op het artikel 3 EVRM;”

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht,

rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

3.2.2.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

3.3.2.4. Verzoekster haalt een aantal internetartikels aan waarin gewag wordt gemaakt van slechte behandelingen die bepaalde Congolese onderdanen zouden hebben ondergaan bij hun terugkeer naar Congo indien ze in het buitenland asiel hadden aangevraagd. Uit deze algemene persartikels, die qua objectiviteit niet kunnen worden beschouwd als gelijkwaardig aan de informatie van onafhankelijke internationale organisaties, en waarvan het actueel karakter niet kan worden nagegaan, blijkt niet dat verzoekster, bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst onder de negatieve aandacht van de Congolese autoriteiten zal komen of als regeringsvijand zal worden aanzien.

3.3.2.5. Vervolgens haalt verzoekster een verklaring aan van de kerkelijke overheden in Congo waarbij de geestelijken hun bezorgdheid uiten over de veiligheidssituatie in de Kasaï-provincie. Hoewel de toestand aldaar uiterst zorgwekkend is, maakt verzoekster niet in het minst aannemelijk dat zij afkomstig is uit deze regio en in geval van terugleiding naar haar land van herkomst in de Kasaï-provincie zal terechtkomen.

3.3.2.6. *In casu* toont verzoekster niet aan dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. Verzoekster beperkt er zich toe te verwijzen naar de algemene situatie in de Democratische Republiek Congo aan de hand van enkele persartikels. Verzoekster laat echter na concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Bovendien kan verzoekster, indien zij werkelijk een gegronde vrees koestert voor vervolging of een reëel risico meent te lopen op ernstige schade, een verzoek om internationale bescherming indienen.

3.3.2.7. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Verzoekster voert verder in haar verzoekschrift geen enkele schending aan van een grondrecht uit het EVRM, het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een ander mensenrechtenverdrag met rechtstreekse werking. Bijgevolg dient het eerste middel, in de huidige stand van het geding, niet verder te worden onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, evenmin voldaan is aan de derde cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overwegende dat de verzoekster in België leeft sinds 11 jaar;

Door het bevel van verwijdering van het grondgebied uit te voeren, verliest de verzoekster haar enige kans om een verblijfsvergunning te krijgen in een land waar ze al leeft sinds 11 jaar en waar ze bijzonder goed geïntegreerd is.

Dat het van belang is te vermelden dat om aan de voorschriften van het artikel 39/82, §2 van de wet van 12 december 1980, de verzoekster geen ernstige schade moet aantonen maar dat deze moet de

redenen aantonen waarvoor de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissingen een ernstige en onherstelbare schade zouden veroorzaken;

Dat dus blijkt dat de ernstige en onherstelbare schade gelinkt zijn aan de middelen die hierboven werden gegeven. Hieruit volgt dat de beweerde schade, in de omstandigheden in casu, namelijk die van een spoedeisend geval, voldoende consistent en geloofwaardig. (En ce sens, RvV, Arrest, nr.126 129 van 23 juni 2014 in de zaak RvV 154 689 /II)."

3.4.2.1. De Raad merkt op dat verzoekster concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.2. Verzoekster betoogt weliswaar dat zij reeds 11 jaar in België verblijft, maar zij maakt blijkbaar abstractie van het feit dat zij steeds illegaal op het grondgebied heeft verbleven. Het beëindigen van een onwettige situatie kan bezwaarlijk als een nadeel worden ingeroepen. Verzoekster kan trouwens niet worden bijgetreden waar zij poneert dat zij de kans zou verliezen om een verblijfsvergunning te krijgen aangezien zij niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk kans zou maken op een verblijfsvergunning. Alle door haar ingeleide procedures om aan een verblijfstitel te geraken gaven immers aanleiding tot weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.4.2.3. Verder verwijst verzoekster naar de in het middel aangevoerde schendingen die echter onvoldoende bewezen werden geacht, waardoor er in verzoeksters geval geen sprake is van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN